

Ad Lectorem.

debam, quæ me in has latebras TOT & non providentia detrussisset, eandem ab alio quovis munere & opere, præterquam curâ valetudinis & familiæ, vacationem, si non & plenam missionem, dedisse. Abiit sic annus unus & alter; ingenio, nescio quàm; corpori certè peropportuni, cùm valetudini ante hunc secessum valde concussa & afflicta nunquam meliùs, quod gratus agnosco, fuerit. Accidit interim ut frequentes ad me perferrentur, notorum, non unius; sed & ignotorum quorundam flagitationes super promissâ de quatuor linguis commentatione. De linguâ præsertim Saxonica quid illud esset quod allaturus haberem, non unus, ut narrabant, mirari; causamque cum nobilioribus istis conjungendi, sciscitari. Sed & longæ jam inertie ædium invaserat: & jam libros aliquos, quod nunquam in isto loco fore speraveram, partemq; chartularum nactus eram. Quia tamen obstinaveram, quod ultimum in manibus habueram, id primùm resumere, & donec absolvissem, aliis omnibus antevertere; in eo animo morigeratus meo, & eâ curâ defunctus, ad promissam illam commentationem me converti, ab Hebraicâ, ut par erat, exorsus linguâ. In hoc dum

A 3

versor,